

“...fotoğraf çekmenin deklanşöre basmanın çok ötesinde bir şey olduğunu; konunun, ışığın, kompozisyonun, diyafram ve enstantane ayarlarının, alan derinliğinin, uzun pozlamanın bir fotoğrafı fotoğraf yapan şeyler olduğunu öğrendim.”

Doç. Dr. Okan Gülbahar

1970 yılında İzmir’de doğan Okan Gülbahar, ortaöğrenimini Saint Joseph Ortaokulunda, lise eğitimini ise Tevfik Fikret Lisesinde tamamladı. 1994 yılında Ege Üniversitesi Tıp Fakültesinden mezun oldu. Aynı yıl Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi İç Hastalıkları Ana Bilim Dalında uzmanlık ihtisasına başladı. Daha sonra sırasıyla İmmünoloji ve Allerji Bilim Dallarında yan dal uzmanlıklarını tamamladı. Doç. Dr. Okan Gülbahar, 2005 yılından bu yana Ege Üniversitesinde öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır.

- Fotoğraf çekmeye nasıl ve ne zaman başladınız?

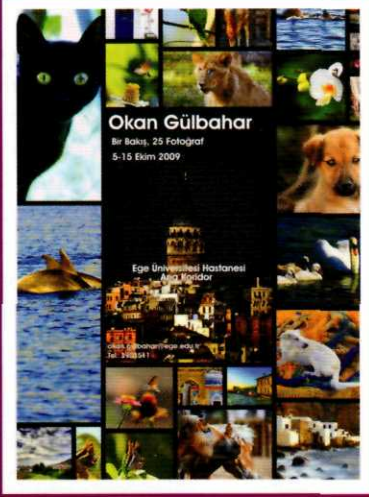
Deklanşöre basmaya geçen yüzyılın sonlarında başladım. 1980'li yıllardı ve ben ortaokul çağlarındaydım. Rahmetli dedem Zeki Özkaner İzmir'in ilk klişecisiydi. Yanında sık sık fotoğraf makinesi taşırdı. Zaman zaman makinesini benim kullanmama da izin verirdi ki, ben buna tam anlamıyla bayılırdım. Deklanşöre basmakla fotoğraf çekmenin ne kadar farklı şeyler olduğunu anlamam ise yıllar aldı. Bu farkı anlamamda dayımın, sevgili Levent Özkaner'in büyük katkısı oldu. Dayım beni, benden habersiz "Fotoğraf" dergisine üye yapmış. Bu dergi sayesinde, fotoğraf çekmenin deklanşöre basmanın çok ötesinde bir şey olduğunu; konunun, ışığın, kompozisyonun, diyafram ve enstantane ayarlarının, alan derinliğinin, uzun pozlamanın bir fotoğrafı fotoğraf yapan şeyler olduğunu öğrendim. Bu benim için tam bir aydınlanma olmuştu. Aynı yıllarda sevgili babam Osman Gülbahar, bu ilgime kayıtsız kalmadı ve halen büyük bir özenle saklamakta olduğum 1973 model bir Minolta SRT101 hediye etti. O yıllarda öğrenci harçlığıyla

36'lık Fuji film almak çok kolay değildi. Bu nedenle her bir kareyi kılı kırk yararak çeker, filmi son derece iktisatlı kullanmaya gayret ederdik. Sonra da işin en heyecanlı kısmı, basım aşaması gelirdi. Verdiğiniz filmin banyosu, basılması derken, süreç neredeyse bir haftayı bulurdu ve bu süre zarfında neyi nasıl çektiğinizi büyük bir merakla beklerdiniz. Bazen çektiğiniz o "büyük fotoğrafın" yanmış olduğunu görür, fotoğrafçıdan "iki göz iki çeşme!" ayrılırdınız. O yıllar, güzel yıllardı. Sonrasında seneler, iç hastalıkları uzmanlığı, immünoloji yan dalı, alerji yan dalı, tezler, kongreler, doçentlik sınavlarıyla dolu, yoğun, hızlı ve bir o kadar da fotoğraf makinesinden uzak bir şekilde geçti. Bu arada 21. yüzyıla girilmişti ve fotoğrafçılıkta dijital devrim tüm hızıyla sürüyordu. Ben de bu süreçte sevgili oğlum Canbora'nın piyano konser fotoğraflarını çekmek için aldığım bir Olympus'la katıldım ve fotoğraf çekmeyi ne kadar sevdiğimi bir kez daha hatırlamış oldum. O tarihten sonra da mümkün oldukça fotoğraf makinemi yanımda taşımaya gayret ediyorum.

- Fotoğrafçılık konusunda özel bir eğitim aldınız mı?

Eğer bir konuyla ciddi bir şekilde ilgileniyorsanız, o işle ilgili iyi bir eğitim yolunuza her zaman ışık tutacaktır. Bu eğitimin kaynaklarıysa çok değişik olabilir. Ben fotoğrafçılıkla ilgili özel bir kursa gidecek vakit bulamadım. Ancak çeşitli kitap ve dergilerden, bu arada son yıllarda internette sıkça faydalaniyorum. Son bir yıldır bazı fotoğraflarımı "FotoAlem" adlı web sitesine gönderiyorum. (Dileyenler <http://www.fotoalem.com/site/fotografci.asp?fotografciid=272> adresinden bu fotoğraflara ulaşabilirler.) Bu sitede her gün "günün fotoğrafı" seçiliyor ve bu arada yüklemiş olduğunuz fotoğraflar her açıdan

Bazı hasta ve hasta yakınlarının, bu sergi sayesinde kendilerini daha iyi hissettiklerini belirtmeleri ise benim için ayrı bir mutluluk kaynağı oldu. Onların sıkıntılı gönüllerinde küçük de olsa bir pencere aralayabildiysem, "Sergi üzerine düşeni çoktan yapmış demektir." diye düşünüyorum.

eleştiriliyor (Eleştiri okları sizi öldürmezse, güçlendirir!). Bu sitede Recep Dönmez, Hayri Çalışkan gibi çok değerli fotoğrafçılar da günlük değerlendirmeleriyle gelişiminize çok ciddi katkılar sağlıyorlar.

- Serginizden söz eder misiniz? İlgi nasıldı? Nasıl tepkiler aldınız?

İlk kişisel sergimi bu yılın ekim ayı içinde Ege Üniversitesi Hastanesinde açtım. "Bir Bakış; 25 Fotoğraf" adını taşı-

Sabah erken saatlerde, tüm sevdiklerim daha uykudayken fotoğraf çekmeye çıkıyorum. Bu bana iki avantaj sağlıyor; öncelikle güneş ışıkları bu saatlerde fotoğraf çekmek için en güzel ışınlarını sergiliyor, diğeri, belki de bundan daha önemlisi, fotoğraf çekmek sevdiklerime ayırmak istediğim zamana engel olmuyor...

yan bu amatör ve mütevazı sergi, 5-15 Ekim tarihleri arasında, kısa süre önce Sayın Rektörümüz Prof. Dr. Candeğer Yılmaz'ın katkılarıyla sergi alanı olarak düzenlenen hastanemiz ana koridorunda fotoğraf severlerle buluştu. Sergi beklentimin çok ötesinde bir ilgiyle karşılandı. Sayın Dekanımız Prof. Dr. Serhat Bor, onca yoğun iş yüküne rağmen bana eşlik ederek sergimi onurlandırdı. Sayın Dekan Yardımcımız Prof. Dr. Münevver Erdiñç, fotoğraflarımdan bazılarını kalıcı olarak öğrenci dersliklerinde ve koridorlarda sergilemek istediklerini belirtti. Bunlar benim için son derece gurur verici gelişmeler oldu. Bazı hasta ve hasta yakınlarının, bu sergi sayesinde kendilerini daha iyi hissettiklerini belirtmeleri ise benim için ayrı bir mutluluk kaynağı oldu. Onların sıkıntılı gönüllerinde küçük de olsa bir pencere aralayabildiysem, "Sergi üzerine düşeni çoktan yapmış demektir." diye düşünüyorum. Bu arada bu serginin hazırlanmasında katkıları olan İzmir Refo'dan Sayın Cevdet Kulaksız'a, Gülay Galerî'nin güler yüzlü çalışanlarına, Sayın Doç. Dr. Yavuz Anacak'a; başta Beyhan Tuna ve Tülay Hanım olmak üzere halkla ilişkilerde görevli tüm arkadaşlarıma çok teşekkür ederim. Onların eşsiz katkıları olmasaydı bu sergi mümkün olamazdı.

- Neden fotoğraf çekiyorsunuz? Fotoğraf çekerken neler hissediyorsunuz?

Bence fotoğraf bakmakla görmek arasındaki ince çizgide yer alıyor. Çoğumuz yoğun hayat koşuşturması sırasında pek çok şeye bakıyor; ama ne kadar güzel olduklarını göremiyoruz. Emile Zola "Bir şeyi fotoğraflayana kadar onu gerçekten gördüğünüzü iddia edemezsiniz." diyor. Bazen sadece, örneğin; bir Yunus suya dalmadan hemen önce zamanı durdurarak yakaladığınız o kareyi incelerken

sırtındaki derin izleri fark edebiliyorsunuz. Ya da bir kelebeğin ne kadar zarif ve ahenkli olduğunu deklanşöre bastığınız o anlık zaman biriminde değil de, fotoğrafı elinize aldığınızda hayretler içinde görüyorsunuz. Fotoğraf çekmeyi bu nedenle çok seviyorum. Bu güzellikleri tüm insanlarla paylaşmanın da fotoğrafçıların en önemli görevlerinden biri olduğunu düşünüyorum. Fransız Fotoğrafçı Jacques-Henri Lartigue, "Fotoğraf, geçmekte olan gerçek anın yakalanmasıdır." diyor. Deklanşöre bastığınız o an tüm zamanı durduruyor ve o anı sonsuza taşıyorsunuz. Tek başına bu düşünce dahi, fotoğraf çekmeyi benim için çok önemli kılıyor.

- Daha çok hangi tür fotoğraf çekmeyi seviyorsunuz?

Tercihim doğa fotoğraflarından yana. Gerçekten çok müthiş ve hayranlık uyandıran bir dünyada yaşıyoruz. Bunla-

rı kısmen de olsa yansıtabilme beni çok mutlu ediyor.

- Sizin en beğendiğiniz fotoğrafınız hangisi?

En güzel fotoğraf, henüz daha çekilmemiş olandır. Bu nedenle fotoğraflarım arasında böyle bir ayırım yapmıyorum. Bazı fotoğraflarım teknik açıdan daha iyi, diğerleri ise daha zayıf olabiliyor. Mutlaka cevaplamam gerekirse "Güve Kelebeği" ve "Yunuslar" fotoğraflarımı sıralayabilirim.

- Fotoğrafçılık konusunda ulaşmak istediğiniz hedefleriniz var mı? Yoksa bu sadece bir hobi mi?

Fotoğrafçılık konusunda yılın fotoğrafçısı seçilmek veya "National Geographic"te çalışmak gibi bir hedefim yok (Ama teklif gelirse belki de fikrimi değiştirebilirim!). Şaka bir yana, fotoğraf çekmeyi seviyorum ve sadece sevdiğim için bu

işi yapıyorum. İşin içine yarışma boyutu girdiğinde aklıma Anadolu Lisesi ve üniversite sınavlarıyla TUS geliyor ki; kim bunlardan zevk alır?

- Yoğun iş temposundan fotoğrafçılığa yeterli kadar zaman ayırabiliyor musunuz?

Çoğu kişi için sadece iş hayatı değil, yaşamın kendisi koşuşturmacayla geçiyor. Hayat koşusu sırasında boşluk bulabildiğim anlarda, özellikle tatillerde fotoğraf çekme imkânım oluyor. Genellikle sabah erken saatlerde, tüm sevdiğim daha uykudayken fotoğraf çekmeye çıkıyorum. Bu bana iki avantaj sağlıyor; öncelikle güneş ışıkları bu saatlerde fotoğraf

çekmek için en güzel ışınlarını sergiliyor, diğeri, belki de bundan daha önemlisi, fotoğraf çekmek sevdiğime ayırmak istediğim zamana engel olmuyor (Tabii bir de eşime sormak lazım!).

- Hekimlik mesleğini seçmiş olmaktan mutlu musunuz? Bir daha dünyaya gelseniz yine hekim olur muydunuz?

Hekimlik mesleğini daha ortaokul çağlarında seçmiştim. Seçtiğime de çok memnunum. Bu meslekte hızla değişen yoğun bir bilgiye sahip olmanız ve bu bilgiyi yaşam sorumluluğunu üstlendiğiniz; ama sıklıkla bunun bilincinde dahi olmayan hastalarınıza en doğru şekilde uygulamamız gerekiyor. Bu açıdan hekimlik pek az meslekle mukayese edilebilir, diye düşünüyorum. Bir gün, gerek halkımızın gerekse siyaseti yönetenlerin bu mesleğe bu gözle bakmaya başlayacaklarına, hekime ve hekimliğe gereken önem ve özeni göstereceklerine olan inancımı koruyorum. Bir daha dünyaya gelmek çok eğlenceli olurdu; ama hesaplarıma göre bu pek mümkün gözüküyor.

- Fotoğraflarınızı ve bu güzel sohbeti bizlerle paylaştığınız için çok teşekkür ediyoruz.

Benim için bir zevkti, ben teşekkür ederim.